

Arrest

nr. 161 345 van 3 februari 2016
in de zaak RvV 178 998 / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VERSTRAETEN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers H.L., Sh.L. en So.L. vragen voor de derde en vierde maal asiel aan. De vorige asielaanvraag van H.L. en Sh.L. werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 134 084 van 27 november 2014 omdat de in Albanië opererende autoriteiten ingeval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet. Inzake de vorige asielaanvraag van So.L. stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 101 983 van 29 april 2013 afstand van geding vast omdat

verzoekster So.L. niet vroeg om gehoord te worden en derhalve geacht werd in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat zij en haar zoon niet aannemelijk maakten geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en het verzoekschrift dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige asielaanvraag steunen op dezelfde asielmotieven als deze die ze bij hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name de bloedwraak met de familie V.. Verzoeker H.L. voegt daaraan toe dat hij op 4 juni 2015 omwille van deze bloedwraak net buiten zijn woning beschoten werd door onbekenden.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen ze de volgende documenten voor: hun Albanees paspoort en een origineel attest van de procureur van de rechtbank van eerste aanleg volgens hetwelk een strafzaak werd opgestart naar aanleiding van de feiten van 4 juni 2015.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun vorige asielaanvragen incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hen aangevoerde problemen of bij een herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoekers bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat het vermogen van de Albanese politie om onmiddellijk en direct op te treden tegen bloedwraak eerder beperkt is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder.

Bovendien blijkt uit hun verklaringen en de door hen voorgelegde documenten dat de Albanese autoriteiten concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die verzoeker H.L. kende. Zo kwam de politie op 1 juni 2015 naar de plaats waar de onbekenden gezien waren en werd er een onderzoek gevoerd. Ook op 4 juni 2015 kwam de politie naar verzoeker toe en werd een onderzoek opgestart. De procureur voorzag ook in politiebegeleiding. Dat H.L. na het incident op 4 juni 2015 veertig minuten heeft moeten wachten, toont niet aan dat hij geen beroep heeft kunnen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en/of dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten, vermogen aan voorgaande overwegingen geen afbreuk te doen. De bevestiging van de burgemeester van Tropojë d.d. 27 juni 2012, de bevestiging van het Comité van Nationale verzoening d.d. 28 juni 2012 en bevestiging van het politiecommissariaat van Tropojë d.d. 21 juni 2013 gevoegd bij het verzoekschrift werden reeds beoordeeld in het kader van zijn vorige asielaanvragen. In het arrest nr. 90 154 van 23 oktober 2012 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent het volgende geoordeeld: "Daargelaten de vraag of Albanese documenten betrouwbaar zijn, betekent de bewering dat de gemeentelijke politie - zoals blijkt uit de "bevestiging" van de burgemeester van Tropojë d.d. 27 juni 2012 - niet over de mogelijkheid beschikte om meer bij te dragen tot de veiligheid van de familie van verzoeker en dat de Albanese staatspolitie - zoals blijkt uit de "bevestiging" van het Comité van Nationale verzoening d.d. 28 juni 2012 - niet kan garanderen dat ze het leven kan beschermen van verzoeker en zijn broers, niet dat de Albanese autoriteiten de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet niet hebben getroffen. Immers, de bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De DVD met een reportage over bloedwraak (en de uitgeschreven tekst ervan) bevat slechts algemene informatie over bloedwraak en toont niet aan dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet niet hebben getroffen. Ook het reisadvies over Albanië heeft slechts een algemene strekking en is overigens enkel bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

De overige documenten gevoegd bij het verzoekschrift, met name een kopie van een identiteitsdocument van verzoeker en een attest van school vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling."

En in zijn arrest nr. 134 084 van 27 november 2014 oordeelde de Raad als volgt: "De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen in casu evenwel niet het geval nu er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de verklaring van de hoofdcommissaris van de politie van Tropojë d.d. 21 juni 2013 gelet op de massale fraude en corruptie die heerst bij het verkrijgen van documenten. Het voorgelegde medisch attest doet evenmin afbreuk aan de gedane vaststellingen met betrekking tot beschermingsmogelijkheden in Albanië gezien dit attest helemaal niet ingaat op deze problematiek."

Bovendien wenst de Raad hier aan toe te voegen dat voornoemde documenten geenszins afbreuk doen aan de voorgenoemde vaststelling dat de politie van Tropojë wel degelijk onderzoek aan het voeren zijn

naar de incidenten op 1 en 4 juni 2015 en bijgevolg redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet.

De brief van verzoeker aan het parket voor bijkomende informatie en de originele brief met bijkomende informatie vanwege het parket d.d. 7 oktober 2015 dat alles nog in onderzoek is, bevestigen dat de Albanese autoriteiten optreden naar aanleiding van zijn problemen.

De voorgelegde schoolattesten doen evenmin afbreuk aan de gedane vaststellingen met betrekking tot beschermingsmogelijkheden in Albanië gezien deze attesten helemaal niet ingaan op deze problematiek.

Het krantenartikel van 17 april 2004 is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Voormeld stuk wordt bijgevolg niet in overweging genomen.

Wat betreft de medische problemen van de jongste zoon van verzoekers H.L., Sh.L. en de medische attesten die ze ter staving hiervan bijbrengen, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of hun zoon aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekers dienen zich inzake de beoordeling van deze medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekers voeren ook een schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er echter op dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd wanneer de Raad gevat is in het kader van zijn bevoegdheid bepaald in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad doet in dat geval immers uitsluitend uitspraak over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Albanië moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienen hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Uit voorgaande overwegingen blijkt echter dat verzoekers, en bijgevolg ook hun kinderen, beroep kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten voor de door hen aangevoerde problemen.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 december 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij inderdaad dezelfde motieven hebben ingeroepen, doch dat de commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat verzoeker wel terugkeerde en opnieuw werd beschoten. Verzoekende partijen wijzen op de aanvullende documenten die zij neergelegd hebben en leggen thans een vertaling neer. Verzoekende partijen wijzen er op dat uit de door hen gelegde stukken duidelijk blijkt dat de autoriteiten en de politie zelf aangeven dat ze hen niet kunnen beschermen zodat hun vrees voor bloedwraak actueel en reëel blijkt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze aanvoeren, gaat de commissaris-generaal er geenszins aan voorbij dat eerste verzoekende partij H.L. terugkeerde en opnieuw werd beschoten, doch werd door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande terecht vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt en verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het hen, en in de eerste plaats H.L., met betrekking tot de bloedwraakproblematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

Integendeel zelfs, zoals in de beschikking van 15 december 2015 wordt vastgesteld, blijkt uit verzoekende partijen *“hun verklaringen en de door hen voorgelegde documenten dat de Albanese autoriteiten concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die verzoeker H.L. kende. Zo kwam de politie op 1 juni 2015 naar de plaats waar de onbekenden gezien waren en werd er een onderzoek gevoerd. Ook op 4 juni 2015 kwam de politie naar verzoeker toe en werd een onderzoek opgestart. De procureur voorzag ook in politiebegeleiding. Dat H.L. na het incident op 4 juni 2015 veertig minuten heeft moeten wachten, toont niet aan dat hij geen beroep heeft kunnen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en/of dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.”*

De Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Zoals in voormelde beschikking wordt vastgesteld, blijkt uit de verklaringen en de documenten van verzoekende partijen aldus dat *“de politie van Tropojë wel degelijk onderzoek aan het voeren zijn naar de incidenten op 1 en 4 juni 2015 en bijgevolg redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. De brief van verzoeker aan het parket voor bijkomende informatie en de originele brief met bijkomende informatie vanwege het parket d.d. 7 oktober 2015 dat alles nog in onderzoek is, bevestigen dat de Albanese autoriteiten optreden naar aanleiding van zijn problemen.”*

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Dat de Albanese autoriteiten, zoals zij op algemene en weinig ernstige wijze opperen, zouden aangeven dat ze hen niet kunnen helpen, blijkt geenszins uit, doch wordt daarentegen tegengesproken in de door hen neergelegde documenten afkomstig van hun autoriteiten, zoals o.a. de brief van het parket van 7 oktober 2015. Uit dit schrijven, waarvan verzoekende partijen een voor eensluidend verklaarde vertaling ter terechtzitting bijbrachten, blijkt immers onder meer dat naar aanleiding van de gebeurtenissen van 4 juni 2015 de procureur werd verwittigd en een strafrechtelijk onderzoek werd opgestart.

Betreffende de terechtzitting aangebrachte vertaling van het eerder door verzoekende partijen neergelegde krantenartikel d.d. 17 april 2004 omtrent een verkeersincident dat aan de basis zou liggen van de bloedwraak met de familie V. wijst de Raad erop dat het betreffende ongeval en de bloedwraak die hieruit is voortgevloeid geenszins worden betwist of ter discussie worden gesteld, doch er dient te worden benadrukt dat *in casu*, zoals voorheen vastgesteld, verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij met betrekking tot hun problemen geen beroep (zouden) kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststelling. Ze brengen geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk vermogen te doen of een ander licht te werpen op de vaststellingen in de beschikking van 15 december 2015 en de bestreden beslissingen omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië.

De ter terechtzitting aangebrachte vertaling van een eerder door verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegd attest d.d. 5 oktober 2015 van het 'Directie Ziekenhuis van Tropoje' vermeldt louter dat het Ziekenhuis van Tropoje geen neuropsychiater in dienst heeft, doch niets meer dan dat. Het stuk wijzigt dan ook niets aan en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekende partijen brengen geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 15 december 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partij niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS